

13.12.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Navrať se k nám, Bože, naše spáso, učíš konec svému rozlícení. Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spáso. Ano, jeho spáso je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva. (Ž 85, 5.8.10)

PÍSEŇ 158 Samému Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Nebeský Pane a Bože! Ty zůstáváš věrný svým zaslíbením, která jsi svěřil prorokům. Nic nemůže zadržet království tvého Syna Ježíše Krista, jež přišlo do tohoto světa. My však vyznáváme, že se nám v našem světě tvé království ztrácí. Nerozpoznáváme znamení jeho přítomnosti. Proto tě prosíme: Proměň nás svým svatým Duchem, abychom v pokání a radostné vděčnosti tato znamení rozpoznali. Vždyť ty i dnes dáváš zvěstovat evangelium chudým. I dnes máš po celém světě ty, kteří uvěřili v tvého Syna a vzdávají ti čest a chválu. I dnes skrze Ježíše Krista uzdravuješ nemoci těla i ducha a konáš skrytě dílo záchrany. Dej, ať toto vše posiluje naši naději, že Ježíš Kristus je Spasitel světa a že nakonec přijde v slávě zjevit všechnu pravdu. Těšíme se na ten den a dychtivě jej vyhlížíme s církví tvou zvítězilou i bojující. Na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste. Amen.

1. ČTENÍ Iz 35, 5-7

PÍSEŇ 259 Navštiv nás, 273 Zvedněte brány,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi sestoupil na tuto zem, stále jsi přítomen, jednou přijdeš ve slávě. Věříme, že jsi skrytě přítomen i dnes, zvláště uprostřed trpících. Proto se modlíme za všechny, kteří slouží slepým a vnášejí do jejich temnoty světlo; za všechny, kdo pracují v rehabilitačních ústavech, aby chromí a kulhaví mohli chodit; za všechny, kdo bdí u lůžek nemocných lidí, v nemocnicích i doma; za všechny, kdo věnují péči hluchým a němým.

Modlíme se za ty, kdo bojují proti hladu, bídě a nespravedlnosti, kdo usilují o mír a pokoj ve světě, kdo s velikými oběťmi nesou evangelium chudým. Ti všichni – bojovníci za spravedlnost, z nichž mnozí jsou ve vězeních, věrné sestry v nemocnicích a obětaví lékaři – ti všichni září do temnot tohoto světa jako znamení, že jsi svět neopustil a že přijdeš ve slávě.

Dej, ať i každý z nás vnáší světlo lásky a pomoci všude tam, kde je bolest a utrpení. Z temnot svých trápení vyhlížíme k tobě, který jsi Světlo, v němž tmy není. Zaskvěj se v našich srdcích a dej, ať tvé evangelium zazáří v tomto adventním čase.

A společně k tobě voláme, jak jsi nás to naučil: Otče náš... Amen.

3. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha. 1K 4,5

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. (Ž 121, 5-8)

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 11, 2-6

Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“

Milí přátelé,

setkal jsem se v komentáři k tomuto oddílu s myšlenkou, že víra ve všech dobách zápasí s otázkou, jestli to, co Ježíš koná, lze pokládat za skutky Kristovy a jestli je Ježíš skutečně Kristus. Rozumím té otázce do té míry, jestli byl Ježíš jen pozemský člověk anebo jeho činy odkazují i k jeho mesiášství, a tedy i k něčemu většímu, než je on sám. Ale jestli je největším problémem i současné víry uznání Ježíšova kristovství, si dovolím pochybovat. Největším problémem víry v dnešní době není, kým Ježíš skutečně byl, ale co to znamená i pro nás, pro křesťany. A jestli Ježíše následujeme nejen v jeho činech, ale i v jeho slovech. A kdo jsme my, Kristovy následovníci, nejen kdo je Kristus sám.

V tomhle je dnešní doba neuvěřitelně daleko, že na Ježíše hledí maximálně v jesličkách, případně na kříži, ale mnohem víc ji zajímá, kdo jsme my jako křesťané a co my sami věříme a vyznáváme. A to

nejen v kostelích, ale i v běžném životě, což je protestantství jako hrom.

A jak je to v dnešní době se zvěstováním evangelia? A není to jen o nás, kazatelích. Zajímá to vůbec někoho ještě dnes anebo to přijímáme tak nějak automaticky. Se zvěstováním evangelia se to má tak, že nejde o to jak a komu, ale co se vlastně zvěstuje. Učedníci měli zvěstovat, že se chudým zvěstuje evangelium, takže komu a co, dnes jde spíš o to, co a kde, jestli jen v kostelích, příp. sborových sálech nebo i jinde.

A co je tím evangeliem vlastně míněno? To, co tak stojí v Bibli nebo snad něco ještě jiného? Evangelium je především dobrá zpráva, a to nejen o narození Krista, ale dobrá zpráva obecně, každá dobrá zpráva, kterou vydáváme nejen o sobě, ale i o světě kolem, je vlastně evangeliem, každý chudý je vlastně výzvou k tomu, komu evangelium zvěstovat, neboť dříve se mu zřejmě nedostalo a každá dobrá zpráva je současně příležitostí k tomu ji šířit i dál.

Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. Co může být víc než takovéto hromadné uzdravování a současně viditelné činy Kristovy, kterými zpřítomňuje i nebeské království a současně se nedává pohoršovat nad tím, kdo to všechno vlastně udělal, jestli Ježíš nebo i Mesiáš a kdo ten Ježíš vlastně je.

Tam, kde se evangelium věrně káže a církev z něj upřímně žije, tam se pak v různé podobě dějí také další skutky pomoci člověku. To vše ovšem rozpoznává jen ta víra, která se nad Ježíšem nehorší, která se ho drží navzdory všem pochybnostem, které s Janem Křtitelem i ona ve chvílích krizí sdílí. Právě proto potřebuje stále znovu slyšet zvěst o Kristu, zvěst evangelia.

Tam, kde se evangelium věrně káže. Opět cituji z komentáře. Základem života církve a sboru je kázání evangelia, ač se to často nezdá, je tomu tak. A to věrné kázání. Chudým o chudobě pro Boží království a bohatým o bohatství pro Boží království. Věrné kázání směřuje k Božimu království. Ke Kristovým činům, ke všem, kdo na něm mají svou účast. Je tu i pro nás.

A církev z něj upřímně žije. My jako církev žijeme z kdečeho, ale tím nejpodstatnějším je pro nás kázání evangelia, z něj čerpáme víru, naději i lásku, ale hlavně možnost být spolu, slepí, chromí, malomocní, hluší, mrtví. Evangelium se však zvěstuje především chudým a jako takovým hlavně proto, že k nim se předtím dlouho nedostávalo a ne, že by proto byli chudí, ale to, co chudý člověk především potřebuje, je dobré slovo.

Tam se pak v různé podobě dějí také další skutky pomoci člověku. Ono se to často nezdá, ale kde církev upřímně žije z kázání evangelia, tam se pak dějí věci. Nejen co do nových myšlenek, ale i co do

obecné pomoci druhému člověku, který to i potřebuje. Někdy se tomu také říká diakonie a jindy zase třeba charita.

To vše však rozpoznává jen víra, držící se Pána Ježíše navzdory všem pochybnostem. O naší církvi, křesťanství a víře se říká, že jsou v krizi už dva tisíce let. Nejsou, neboť právě krize ukazuje, co stojí za to žít a co je dobré případně opustit.

A právě proto stále znovu potřebuje slyšet zvěst o Kristu, zvěst evangelia. Ano, evangelium je zvěstí o Kristu. A ano, potřebuje to slyšet právě proto, že nejen církev, ale i celé křesťanství a víra žije hlavně z té dobré zprávy o Boží milosti, kterou potřebujeme všichni a potřebujeme ji hlavně proto, že z ničeho jiného se žít ani nedá. Což platí jak pro chudé, tak pro bohaté.

A když to slyší Jan, že se blíží Kristus a před ním jeho činy, vzkáže mu po svých učednících, jestli je to on, který má přijít nebo mají čekat ještě někoho jiného. Jan se Krista nemohl dočkat, čekal, až přijde, aby ho mohl pokřtít a jakoby mu předat své působení a Kristus v něm mohl i pokračovat. A Ježíš mu nechal vzkázat, ať se řídí tím, co slyší a vidí Janovi učedníci, že nastává nový věk, nová doba, úplně nová situace a všechno je nové.

Ti, co byli slepí, tak vidí, ti chromí chodí, ti, které potkalo malomocenství, jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají z mrtvých. Co víc

si přát, než aby to opravdu jednou nastalo a před námi se objevilo i něco nového.

Co víc si přát než ne, aby se vrátily staré časy, jak to bylo dřív a tak dále, ale aby i chudým bylo zvěstováno evangelium, aby se tou dobrou zprávou stalo i něco nového a aby se to dostalo i ke všem, kdo to také potřebují. A blaze tomu, kdo se nad tím nepohoršuje, kdo se nad tím neuráží a koho to nechává klidným. Blaze tomu, koho to ani nepřekvapuje, že se děje něco nového a docela nového, že nastává nový čas, který už nebude stejný jako dřív, ale bude jiný a docela jiný. Nastane nová doba, která nejen že uzdraví naše těla, ale slovy evangelia i naše celková živobytí a my se jakoby objevíme v jiném světě. V Božím království.

Boží království však nelze vztáhnout na tuto zem, tu a tam se o to sice někdo pokoušel, ale nikdy to nedopadlo dobře. Boží království je, když a je to právě v tom zvěstování evangelia, v šíření té dobré zprávy všem lidem, zvláště těm, kteří to i potřebují slyšet. Boží království je, když se zvěstuje evangelium. A to není vůbec málo. A Boží království nastává tehdy, když slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, což bychom si sice přáli všichni, ale v evangeliu, té dobré zprávě o nás všech, je ještě i to, že i ke všem těm se může dostat i ta dobrá zpráva o tom, že už je to tady. Staré časy pominuly a nastalo něco docela nového.